

1. kapitola

Úkol brankáře

Scarlet

Jakmile jsem zaslechla, že se otevírají vrata garáže, vyskočila jsem.

Ani jsem nemusela vyhlédnout z okna, protože bylo jasné, že rodiče odjíždějí. Když máte před domem zaparkované tři novinářské dodávky, tahle vrata se nezvedají jen tak pro nic za nic. Během posledního roku si zpravodajské stanice pořídily tisíce snímků naší garáže. To kdyby se náhodou ukázalo, že je tam něco zajímavého.

Ted' ale není času nazbyt.

Sotva auto mých rodičů odjelo, měla jsem už skříň dokořán. Vytáhla jsem sportovní tašky, které jsem měla už sbalené, a krabici s knihami. Jedno zavazadlo po druhém jsem odtahala po schodech do předsíně.

Potom jsem vyšla znovu nahoru, vytáhla ze zásuvky stolu dopis na rozloučenou a položila ho doprostřed postele.

Mami a tati, spletla jsem si termín nastěhování. Začíná to ve 3. Takže jsem už na cestě. Večer zavolám. Omlouvám se za zmatky. Mám vás ráda, S.

V tom kratičkém vzkazu bylo tolik polopravd, až to není hezké. Jenže takhle to v domě Ellisonových prostě chodí. Upravujeme pravdu, kdykoli se to hodí. Děje se to takhle celý můj život, i když mi trvalo sedmnáct let, než jsem zjistila, kam až všechno to podvádění sahá.

To poslední, co jsem vzala dolů, byla moje kytara Jordan. Bez ní bych se nikam nehnula.

Potom jsem ještě naposledy vyběhla nahoru do svého pokoje. Ne že bych k tomu měla sentimentální důvody. Pokoj to je sice nádherný – prostorný a s pěkným nábytkem z javorového dřeva – ale během posledního roku se z něj stala moje vězeňská cela.

Posledním úkolem bylo dovést do šatny moje hokejové vybavení. Brusle, brankářskou hůl, betony. Všechno jsem schovala a doufala, že je matka nějakou dobu nenajde. Už takhle se mohla zcvoknout ze všeho, co jsem se během posledních pár týdnů rozhodla udělat. Čím víc oddálím hádku ohledně faktu, že chci s hokejem praštit, tím lépe.

Zavřela jsem dveře šatny a přistoupila k oknu, aby se mrkla skrze žaluzie. Na trávníku postávali tři kameramani. Porušovali tím zákon. Neměli na našem pozemku co dělat. Místní poldové ale dodržování tohohle pravidla nevymáhali. Pro mou rodinu nehnuli prstem. Kdyby náš dům hořel, pochybuju, že by se obtěžovali ho uhasit.

Novináři venku na trávníku nejspíš klábosili o sportu, počasí nebo o čemkoliv jiném, co asi tak řeší, když zrovna netočí. Jeden z nich míchal karty, což nejspíš znamenalo, že se za chvíli posadí na zahradní křesílka a rozehrají spolu partičku pokeru.

Skvělé.

Ještě jednou jsem seběhla schody a otevřela dveře, co vedou ke garáži. Otcův bodyguard dveře zavřel, tak